

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 154/07
01.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Мирјане Грубић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене ББ, чији је пуномоћник адвокат БА, ради измене одлуке о додели детета, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. 1523/06 од 22.09.2006. године, у седници већа одржаној дана 01.02.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. 1523/06 од 22.09.2006. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж. 1523/06 од 22.09.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Вршцу П. број 1671/05 од 07.06.2006. године. Том пресудом, ставом првим изреке, уређено је одржавање личних односа тужиоца као оца и његовог малолетног сина ВВ тако што ће он боравити код тужиоца сваке недеље, осим друге у месецу, један дан у недељи по договору тужиоца са туженом – мајком малолетног детета као и сваки други дан: дечијег рођендана, Божића, Ускрса, Нове године и дана крсне славе тужиоца, а све у периоду од 10,00 до 18,00 часова. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, предлажући да се она одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 399. ЗПП, који Врховни суд је нашао: да ревизија није основана. Обзиром да њеним доношењем није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности; нити пак повреда из тачке 12. исте законске одредбе на коју се указује у ревизији јер образложење побијане пресуде садржи разлоге о свим битним чињеницама, који притом нису противречни у погледу садржине писмених доказа, са самим тим доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, заједнички малолетни син парничних странака ВВ рођен је дана __. године у њиховој ванбрачној заједници. Тужена је фебруара месеца 2004. године напустила тужиоца и домаћинство његових родитеља (и деде) са којима он живи и са заједничким малолетним дететом отишла код својих родитеља (и брата) у чијем домаћинству сада живи. Она је завршила основну школу и незапослена је. Док је тужилац завршио средњу __ школу, по занимању је __ техничар и трговац је и власник продавнице __. Решењем Центра за социјални рад у Вршцу од 22.03.2004. године о поравнању, регулисано је одржавање личних односа оца са малолетним дететом: сваке недеље и други дан рођендана од 10-18 часова. Решењем истог Центра од 23.03.2005. године, ставом првим изреке, малолетно дете парничних странака поверено је на чување, подизање и васпитање мајци, а ставом другим изреке је уређен начин одржавања личних односа оца и малолетног детета. У жалбеном поступку на то решење, Покрајински секретаријат за здравствену и социјалну политику у Новом Саду је поништио став други наведеног решења и вратио предмет првостепеном органу, који се закључком од 04.08.2005. године огласио стварно ненадлежним за регулисање личних односа оца и малолетног детета, достављајући предмет суду. На основу налаза и мишљења стручног тима Центра за социјални рад у Вршцу од 07.12.2005. године који је суд затражио, закључено је да су оба родитеља позитивно мотивисана, способна и са материјалним могућностима да се старају о малолетном детету, али да нема елемената за измену постојеће одлуке о поверавању овог малолетног детета мајци. Стим да су се стекли услови за измену и "проширење" постојећег модела контактирања између оца и малолетног детета, који дозвољава и да малолетно дете преноћи код оца. Предлажући да се виђање обавља сваког викенда, осим другог, у месецу (од суботе у 16 часова до недеље у 16 часова, односно од 18 часова 18 часова у зимском периоду) и сваки други дан: дечијег рођендана, Божића, Ускрса, Нове године и дана крсне славе оца. Судски вештак специјалиста дечије психијатрије и неуропсихијатрије био је мишљења да малолетно дете још увек није спремно да преноћи код оца, као ни на дуже одвајање од мајке. Обзиром да мајка од његовог рођења, па током трајања ванбрачне заједнице и касније по њеном прекиду, има доминантну улогу кроз континуирану негу, бригу и адекватно задовољавање биолошких, осећајних и сазнајних потреба малолетног детета, тако да је наглашена његова емоционална блискост са мајком. Дете манифестује

страх од одвајања, наглашен у време када треба да иде на спавање, тако да одојија да спава ван куће, без мајке. Али је сматрао да у циљу успостављања адекватнијег односа са оцем и због идентификације малолетног детета са истополним родитељем у циљу стимулисања његовог адекватног психосексуалног развоја, треба интензивирати његово виђање и контакте са оцем, поред постојећег модела виђања сваке недеље, још један дан током недеље.

На бази изложеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови закључили да су се у конкретном случају стекли услови за измену претходно одређеног модела виђања оца – тужиоца са малолетним дететом и за интензивирање тог контакта и то на начин регулисан првостепеном пресудом, исправно регулишући одржавање личних односа малолетног детета са родитељем са којим не живи, у смислу члана 61. став 1, а у вези чланова 62. и 67-70. Породичног закона. Евидентно је да су се судови у томе руководили најбољем интересу малолетног детета у смислу одредбе члана 266. став 1. Породичног закона. Заправо, нижестепени судови су са том интенцијом најбољег интереса малолетног детета у доношењу побијане одлуке, испоштовали право детета које је одвојено од родитеља, на одржавање личних односа и непосредних контаката са оба родитеља, на сталној основи, у смислу члана 9. став 3. Конвенције о праву детета, коју је наша земља ратификовала дана 18.12.1990. године ("Сл. лист СФРЈ" – међународни уговори 15/90). Са правног становишта Врховног суда виђањем другог родитеља са којим оно не живи, малолетном детету се обезбеђују најбољи животни и здравствени услови за његов правилан и потпун развој, у смислу члана 62. Породичног закона и већ цитиране одредбе Конвенције о праву детета.

Нетачно је ревидентово тврђење да је побијана одлука донета без уважавања мишљења стручног тима Центра за социјални рад у Вршцу. Стога што су нижестепени судови приликом доношења побијане одлуке имали у виду то мишљење и заправо га прихватили у погледу обима и учесталости контактирања, осим у погледу могућности да малолетно дете преноћи код оца. Прихвативши у том делу мишљење лекара специјалисте дечије психологије, али и његов предлог да се интензивира њихов контакт и кроз виђење још једанпут током недеље.

Неоснован је ревизијски навод тужиоца да су нижестепени судови погрешно применили члан 61. Породичног закона јер по њему побијана одлука регулисања модела његовог виђања са малолетним дететом није донета у најбољем интересу детета. Непостојање тог најбољег интереса он види у томе што му је побијаном одлуком ускраћена могућност да малолетно дете преноћи код њега, приликом тих виђања. Међутим, у том погледу је суд прихватио стручно мишљење лекара специјалисте дечије психијатрије који је сматрао да малолетно дете још увек није спремно да преноћи код оца, са разлога које је појаснио. С тим што је управо у циљу превазилажења те дететове анксиозности и у његовом најбољем интересу, побијаном одлуком успостављено његово интензивније контактирање и виђање са оцем.

Правилно је одлучено и о трошковима овог парничног поступка у смислу члана 207. Породичног закона.

Следом изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде, применом члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц